

VODNÍK

ŠKOLNÍ ČASOPIS

Číslo 1
Ročník XV.
2021/2022

ROZHOVORY	3
„Pokud se skutečně chcete naučit jazyk, nebojte se mluvit.“	3
SPORT	7
ČEPS CUP – český florbal	7
SLOHOVÉ PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ	11
O kočička, která se chtěla naučit vařit	11
Flowerman	11
Říkají mu Liška	12
MINIFOTOGALERIE Z NĚKOLIKA ŠKOLNÍCH AKCÍ.....	13
POZVÁNKY	14
ZE ŽIVOTA	15
Malý cestovatel	15
Žákovské hlášky	16
PTALI JSME SE... ..	17

Rozhovory

„Pokud se skutečně chcete naučit jazyk, nebojte se mluvit.“

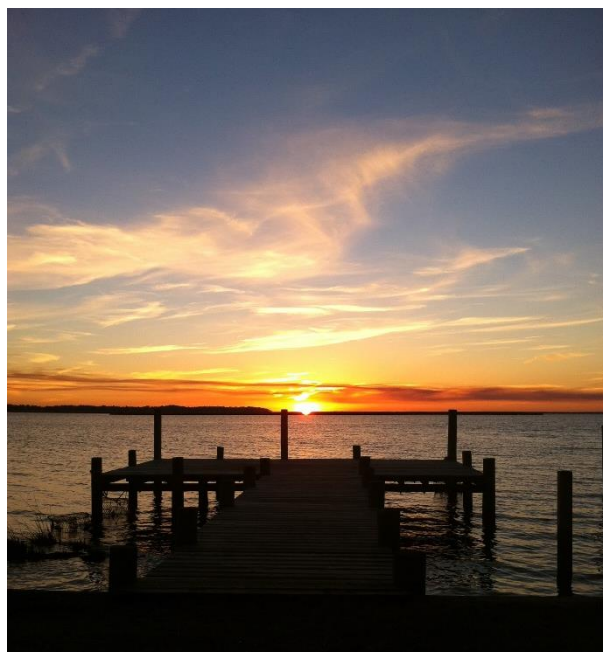
V minulém školním roce náš učitelský sbor posílila nová vyučující, lektorka anglického jazyka, Dagmar Valouchová, energická osobnost, se kterou se někteří z vás setkáváte v hodinách anglického jazyka či tělesné výchovy. V nedávné době jsme se s ní mohli setkat jako s organizátorkou úspěšné dobročinné sbírky pro místní psí útulky.

Paní Valouchová strávila celkem 12 let v Americe ve státě Severní Karolína. Už při plánování cesty věděla, že tam chce žít delší dobu. Říká se, že Amerika je krajina neomezených možností. Poprosili jsme tedy paní Valouchovou, aby se podělila o své zkušenosti a zážitky.

Vy jste žila celou řadu let v zahraničí, konkrétně v Americe. Jak vás tato zkušenost obohatila po jazykové stránce? Překvapilo vás tam něco?

Než jsem odletěla do Ameriky, učila jsem se anglicky již 11 let, proto jsem si myslela, že tam budu dobře rozumět. Učila jsem se však britskou angličtinu. Přijela jsem do Ameriky a zjistila jsem, že nevím, co lidé říkají (*smích*). Lidé v Americe totiž mluví nejrůznějšími slangy.

Mezi přáteli jsme mluvili česky a slovensky, ale v práci jsem musela hovořit jenom anglicky. Pracovala jsem v restauraci a byla jsem donucená porozumět a mluvit. Nic jiného totiž nezbývalo. A právě to, že jsem musela, mě přimělo zlepšit se a hlavně nebát se použít anglický jazyk, i když jsem mohla říct něco špatně. Nikdo se mi nesmál. Všichni spíš přivítali, že ačkoli jsem cizinka, snažím se mluvit anglicky. Byli za to rádi.

Jaký je podle vás největší rozdíl mezi britskou angličtinou, kterou jste se učila ve škole, a tou americkou, kterou jste se musela v praxi doučit?

Určitě výslovnost. V té je obrovský rozdíl. Rodilí Američané mluví oproti Britům ležérněji, nemají tak ostrou výslovnost. Působí to pohodovějším dojmem oproti jakoby „přiškrčené“ výslovnosti britské. A také některá slovíčka jsou jiná. V Americe se setkáme s různými přízvuky – hispánským, indickým a dalšími, protože tu žijí různá etnika. Přímo v mé práci jsem se často setkávala právě s hispánským přízvukem (pozn. vliv španělštiny).

Když jsem nerozuměla, nebála jsem se zeptat kolegů, co daný výraz znamená. Je normální, že nerozumíme hovorovým výrazům.

Jednou takhle přišel do restaurace typický kovboj: klobouk, pásek, úzké kalhoty, nohy do O, možná z toho, jak stále jezdil na koni, špičaté kovbojky, na nich výšivka. Pokýval hlavou a pronesl: „Howdy?“

A to znamená co?

„How do you do?“

Další kolega zdravil „Sup, bro?“ což znamená „What’s up, brother?“ „Jak se vede, brácho?“ Nikdy ale neřekl sis, sestro, kolega jeden!

Často zdravil také „Sup y’all?“ „Jak se vám vede?“

Občas jsem se setkávala s jižanským přízvukem, kterému někdy nerozuměli ani samotní Američané. Výslovnost, zkracování slov, trošku jiná slovní zásoba. V něčem asi jako rozdíly mezi češtinou a slovenštinou.

Jak na dobu strávenou v Americe vzpomínáte? Bylo to náročné?

Život v Americe je jiný než u nás. Kdo pracuje, má se dobře. Já jsem mívala dvě práce. Turistická sezóna obvykle začínala obdobím Velikonoc a končila Dnem děkuvzdání v listopadu. Nejnáročnější to bylo v létě (od června po srpen), někdy se doba práce vyšplhala až na 80 hodin týdně. Žili jsme v turisticky oblíbené oblasti u pláže a lidí neubývalo. V půlce srpna už to bylo dost náročné. Všichni v práci jsme měli jazyky vyplázlé až k zemi. Pamatuju si, jak si mi kolegyně v té době stěžovaly: „Dada, I can’t do it anymore!“ („Dášo, už fakt nemůžu!“)

Vždycky jsem se je snažila povzbudit: „We can do it, girls! Just two more weeks!“ („Zvládneme to, holky! Už jen dva týdny!“) A to povzbuzení vždycky pomohlo, zvládlo se to.

V září to bylo nejlepší, protože v té době už tam nebyli studenti, kteří tvořili značnou část turistů. Měli jsme tak čas jít i na pláž.

Tam jsem se setkávala s usmívajícími se lidmi. Taková atmosféra vycházejícího slunce dělá své. Všichni se usmívají a ptají se, jak se máš. V Čechách

si myslí, že tento zvyk je jen přetvářka, ale většina z Američanů je opravu zdvořilejší a ohleduplnější. Nečekáte, že vám lidé, které znáte tak krátce, pomůžou v nesnázích, když vám není nejlíp. Když jsem byla nemocná, přinesly mi vývar, pomeranče, holky, které jsem sotva znala.

A jak se vám líbí u nás?

Mohelnice je úžasná! Líbí se mi tu, protože je to menší městečko. Já pocházím z většího města na Slovensku, kde se víc řešily povrchnosti – vzhled, kdo kde pracuje, z jakých poměrů pochází, jaké kdo má auto a oblečení, a to se mi opravdu nelíbilo. Mohelnice mi maximálně vyhovuje. Mám skvělé kamarádky, jsou opravdu fajn, nejsou falešné, mám tu štěstí na lidi. Obchody tu jsou, ale pro speciálnější obchody či služby to není daleko. Bydlím v klidném prostředí. Mám možnost pracovat na zahradě, starat se o zvířata. Jsem tady spokojená a šťastná.

Co byste doporučila žákům, aby se zlepšili v angličtině? Co by mohlo fungovat?

Hodně lidí, které jsem v Americe poznala, anglicky vůbec neumělo, ale jazyk si osvojili tím, že se každý den dívali na televizi, sledovali zprávy, filmy, sitcomy a ke všemu si pouštěli anglické titulky. Takže zároveň slyšíte výslovnost a zároveň, jak se slovo píše. Tímto se dají naposlouchat i gramatická pravidla. Žákům tedy doporučuji, aby se dívali na anglické filmy, klidně i zprávy, různé programy a pokud mají možnost, ať si pustí i titulky. V učení jazyka také pomůže, když si třeba nahlas zpívají. Slovní zásobu můžete poznat i jinde, např. z počítačových her, což také pomůže. Samozřejmě nedoporučuji sedět u her půlku dne.

Problémy s mluvením mnohdy slyším v hodinách: studenti mohou mít krásné známky z gramatických cvičení, ze slovíček a testů, a když dojde na konverzaci, je ticho. Všichni se bojí, stydí se. Pokud se skutečně chcete naučit jazyk, nebojte se mluvit, nebojte se ptát, když něčemu nerozumíte. Nikdo se vám smát nebude.

Otázka na závěr: co byste žákům na základě svých životních zkušeností vzkázala?

Moje motto v Americe bylo „There’s always a way.“ Tímto heslem se řídím dodnes. „Vždycky je nějaká cesta.“ Na všechno se dá najít řešení!

Rozhovor vedla Mgr. Mirka Kunštátská

Sport

ČEPS CUP – český florbal

Co je to ČEPS CUP?

Prestižní florbalová soutěž pro žáky z I. stupně základních škol. Ve školním roce 2020/2021 do ní zasáhlo bezmála 1300 týmů z celé České republiky, chlapeckých i dívčích.

Kdo z našich žáků do soutěže zasáhl?

Tým Vodníci Mohelnice tvoří Jakub Němeček (brankář), David Valouch, Magdaléna Kaplová, Matyáš Berka, Max Mikulička, Matyas Kolář, Alex Děřda, Tadeáš Berka, Natálie Mitrengová, Klára Skopalová, Erik Opluštil.

Jak si naše družstvo zatím vedlo?

V okresním kole, které proběhlo v Rapotíně, si Vodníci připsali ve čtyřech zápasech čtyři přesvědčivá vítězství a vybojovali si postup do krajského kola. V Lipníku nad Bečvou, kde se jednotliví vítězové okresních kol střetli, pak naši žáci porazili ZŠ Hvozď (13:2), ZŠ Beneše Šumperk (9:3) a ZŠ Přerov (11:4).

A co nás tedy ještě čeká?

Ve čtvrtek 31. března bude Praha hostit finálový turnaj pro 16 nejlepších týmů z republiky. Snad se mezi nimi neztratíme.

Našim čtenářům přinášíme krátký rozhovor s některými členy našeho družstva. Na otázky odpovídali:

Tadeáš Berka:	obrana
Alex Děrda:	útok
Jakub Němeček:	brankář
Erik Opluštil:	útok
Natálka Mitrengová:	obrana
Klára Skopalová:	obrana

Pamatuješ si, kdy jsi s florbalem začal a kdo tě k němu přivedl?

Tadeáš:	S florbalem jsem začal asi v šesti letech, přitáhli mě kamarádi, kteří už chvíli hráli.
Alex:	Já začal později, až v sedmi letech. A přivedl mě k němu Tadeáš Berka, můj spolužák.
Klára:	Mám staršího bratra, zdravím Kubo, který taky hraje florbal, a ten mě asi v sedmi letech k florbalu přivedl.
Jakub:	Začal jsem asi v šesti letech, myslím. A vlastně i mě přivedl k florbalu starší bratr, Ondra. Stejně jako on jsem brankář.
Erik:	Mám to podobné jako Klárka s Kubou, i mě dotáhl k florbalu starší bratr, bylo mi pět let.
Natálka:	K florbalu mě přivedl tatínek asi v devíti letech.

Máš nějaký florbalový vzor?

Tadeáš:	Marek Beneš, hráč Tatranu Střešovice.
Alex:	Asi žádný nemám.
Jakub:	Lukáš Bauer, chytá za Mladou Boleslav.
Erik:	Filip Forman, útočník Bohemky.
Natálka:	Florbalový vzor nemám.
Klára:	Ani já florbalový vzor nemám.

Jak často trénuješ?

Tadeáš: Všichni chodíme do mohelnického florbalového oddílu FBC Mohelnice. Tréninky máme v pondělí, ve středu a v pátek.

Jakub: Já chodím pouze v pondělí a ve středu, v pátek mám totiž ještě hokej.

Jaký je tvůj oblíbený školní předmět?

Všichni: Když pomineme tělocvik, tak –

Tadeáš: Asi čeština.

Alex: Spíš matika.

Jakub: Taky matika.

Erik: Souhlasím, matika.

Natálka: Výtvarka.

Klára: Za mě čeština.

Co rád děláš ve volném čase?

Tadeáš: Volný čas trávím s kamarády venku...

Alex: Mám to podobné...

Jakub: Mí dva nejlepší kamarádi jsou mobil a tablet, ne, kecám, taky rád chodím ven, někdy koukám na Netflix.

Erik: Cvičím prstoklad na mobilu, hraju na playstationu, ale taky se rád projdu s kámošema po venku...

Natálka: Často jezdíme s rodinou do přírody, hlavně o prázdninách.

Klára: Florbalku z ruky nedám ani ve volném čase, často s ní doma trénuju. A taky se ráda „rvu“ s bráchou, protože co se škádlívá, rádo se mívá.

Mgr. Filip Kapl

V*o*d*n*í*k - V*o*d*n*í*k* - V*o*d*n*í*k - V*o*d*n*í*k - V*o*d*n*í*k* - V*o*d*n*í*k

Slohové práce našich žáků

O kočičce, která se chtěla naučit vařit

Byla jednou jedna kočička. Jmenovala se Micka. Micka se chtěla naučit vařit, a tak se vydala za kohoutkem Pepíkem. Pepík byl šéfkuchař. Šla a šla, až došla. Pepík měl ranní přestávku. Micka uviděla Pepíka, jak si dává žízalu. „No fuuuuuuj!“ řekla si Micka, když uviděla, jak si kohoutek pochutnává na žízale. Přišla k němu a povídá mu: „Pepíku, prosím, mohl bys mě naučit vařit?“ „Tak si vyber. Žízaly v octu, tatarka s borůvkami, nebo žabí stehýnka s medem?“ povídá Pepík. „Ne, to já nejím,“ řekla Micka. „A úplně poslední, myš na mléku?“ nabídl kohoutek Micce. „To poslední, prosím,“ říká Micka. „Dobrá tedy,“ říká Pepík. Micka šla domů a udělala si dobrý oběd. A jestli Micka neumřela, tak žije doteď.

Terezie D., III. A

Žáci 7. ročníku zkoušeli vytvořit charakteristiku člověka, což není zrovna jednoduchý úkol. Seznamte se s dvěma postavami. Kterou byste ve svém životě uvítali víc?

Flowerman

Flowerman je superhrdina v Japonsku. Má tmavé vlasy uvázané v culíku, růžovošedé oči a velký ostrý nos, na kterém nosí kulaté brýle. Uši mu zakrývají vlasy, přesto jdou vidět jeho pestré květinové náušnice. Na krku má růžové mateřské znaménko ve tvaru sedmikrásky. Oblečen je do japonského slavnostního hábitu v pestrých barvách a hromadou květin. Obouvá dřevěné žabky a nosí vysoké bílé ponožky. Kolem pasu má opasek s pytlíky oslepujícího květinového prášku a dvě katany s květinovými držáky.

Flowerman je vtipný a milý, ochotný a spolehlivý. Pomáhá seniorům, hlídá trhy před zloději a také se o něm ví, že pomáhal v první světové válce zasazovat se o mír. Má dobromyslnou povahu a chrání přírodu. Chodí do japonských parků ošetřovat rostliny a sbírat odpadky. Také podporuje začínající obchody s japonskými nudlemi, rýžovými koláčky a čajové kavárny.

I když bývá častěji spíše šťastný, dokáže se Flowerman snadno naštvat. Když venku řadí bouřka, je protivný, pokud někdo topí dřevem, je hrubý. Na záporáky je opravdu zlý. Když si s některým z nich hledí z očí do očí, všechna jeho přátelská energie se vytratí. Mluví vážným hlasem a ztratí smysl pro humor.

Jeho síla je neznámá, stejně jako její původ, je však opravdu mocná. Flower power má tři stupně: první a nejslabší je *síla sedmikrásky*. K tomuto stupni nejsou zapotřebí katany ani oslepující prášek. Flowerman používá pouze své dřevěné žabky, judo a kung-fu. Druhý stupeň je *síla růže*. K síle růže se už mohou používat katany a oslepující prášek. Využívá se na slabší záporáky nebo na zloděje. Třetí stupeň je *síla sakury*. Tato síla je nejsilnější. Kolem Flowermanovy katany se zjeví zelený oheň, který umožní rychlejší a přesnější seky. Síla sakury je opravdu nebezpečná. Po použití této síly se Flowermanovi na rukách objeví tetování větvíček s listy a květy sakury, která zmizí až po několika dnech. Větvíčky sakury označují Flowermanovu velikou sílu, tu ovšem nikdy nevyužil celou, a tudíž je jeho skutečná síla stále neznámá, ale nejspíše bude jeden z nejmocnějších japonských superhrdinů. Jeho katany po třetím stupni prasknou nebo se rozpadnou v boji. Záporáci, na kterých byla použita síla sakury, nepřežili. Tedy až na jednoho. Viunki je Flowermanův nejmocnější nepřítel. Síla sakury na něj byla použita již čtyřikrát, vždy vyvázl živý. O Viunkim není moc známo. Objevuje se několikrát do roka. Vždy, když se zjeví, unese nějaké ženy či zničí japonské vesnice a města. Flowerman se ho již několik let snaží porazit, zatím bez výsledku.

J. H., VII. D

Říkají mu Liška

Tento člověk je lstivý, zákeřný. Vypadá, že by vám nikdy neublížil, a když to nejmní čekáte, bodne vás do zad. Na příklad kolega z práce. Kdybyste zaspali a přišli byste pozdě, naprášil by to na vás šéfovi.

Člověku, který dostal takovou přezdívku, je lepší nevěřit. Jakmile mu jednou něco uděláte (např. zesměšníte), začne vám házet klacky pod nohy a mstít se vám. Např. ve škole: Paní učitelka bude chtít někoho vyzkoušet a on začne vykřikovat: „Paní učitelko! Paní učitelko! Ještě jste nezkoušela *vaše jméno!*“

Taková zákeřnost se může projevovat i jinak. Bude se tvářit jako váš kamarád a bude vás neustále přesvědčovat o tom, jak vás má strašně moc rád, a zničehonic vás poprosí, jestli mu nepůjčíte třeba tisíc korun, že vám je vrátí. Vy mu je půjčíte s myšlenkou, že je to opravdový kamarád a že dojde k navrácení peněz. Ale to už se nestane. Bude vám tvrdit, že jste mu nic nepůjčili, nebo že vám vše vrátí (a tohle vám bude opakovat pořád dokola). Pak je tu ještě třetí možnost, že už nikdy neuvidíte ani jeho, ani vaše peníze.

Proto se mu říká Liška: dostane, co chce, bez ohledu na ostatní. Tento typ člověka nesnáším, je to prostě falešný kamarád. Tomuhle člověku nemůžeme věřit. Nejlepší je nebavit se s ním a vyhýbat se mu.

P. H., VII. D

Minifotogalerie z několika školních akcí

Žáci 1. stupně na soutěži Mohelnický slaviček

Lyžařský kurz, 7. ročník

Dopravní výchova na DDM Mohelnice, 3. ročník

Přebor ZŠ Vodní v šachu

Noc dramatického kroužku na ZŠ Vodní

Zimní pobyt v přírodě, 5. ročník

Fotogalerie na stránkách [Facebooku](#): ZŠ Mohelnice, Vodní 27.

Pozvánky

Základní škola Mohelnice, Vodní 27
Vás zve na
Den otevřených dveří
Dne 29. 3. 2022
Od 13:00 do 17:00 hodin

Na co se můžete těšit?

- Prohlídka budovy školy
- Tvořivé dílny
- Ukázky činností žáků
- Pohoštění ve školní jídelně
- Mnoho dalšího

Zápis do 1. tříd
ZŠ MOHELNICE, VODNÍ 27
12. - 13. dubna 2022
od 12.00 do 16.00 hodin

Co nabízíme

- Moderní a nově vybavené odborné učebny
- Nově zrekonstruované školní hřiště, dětské hřiště, družina, jídelna, knihovna a kuchyňka
- Mnoho projektových dnů, pobytů v přírodě, tvořivých dílen, výletů a exkurzí
- Kvalitní vzdělání s osobním přístupem a důrazem na speciální vzdělávací potřeby

On-line zápis

V případě zhoršené epidemiologické situace budou zápisy probíhat on-line (elektronicky). Bližší informace najdete na webových stránkách školy a na facebooku.

ZŠ Mohelnice, Vodní 27
+420 583 462 150
zs.vodni@zsm.cz
Vodní 27, 789 85 Mohelnice
www.zsm.cz
sledujte nás na facebooku

Ze života

Malý cestovatel

Čas od času se ve více či méně bulvárních plátcích objeví zpráva o domácím mazlíčkovi, jenž byl po letech nalezen tisíce kilometrů od domova. Vždycky jsem si pokládala otázku, jak je to možné? Někdy je odpověď jednoduchá. Zvírátko se zaběhne, a než se nadějete, je adoptováno a odvezeno novým samozvaným páníčkem kdoví kam a nám mohou zbýt oči pro pláč.

Onehdy jsem se však setkala s případem, který naznačoval, že přesuny zvířat na značně velké vzdálenosti mohou skutečně pramenit z jejich vlastní vůle. Šla jsem jednou směrem na vlakové nádraží, když se mi do cesty postavilo kotě. Zrzavá chlupiska, odhodlaný výraz, stálo asi pět měsíců. Nezaleklo se procházejícího člověka a rozhodně mu v žádném případě nehodlalo uhnout. Způsobně jsem tedy, po vzoru známého přísloví „moudřejší ustoupí“, drobečka obešla a štrádovala jsem si to dál. Ujdu sotva tři metry a náhle o něco zakopnu. Kotě!

„Hele, ty, dávej pozor,“ napomenu ho a opět vyrazím vpřed. Kotě mi bylo v patách.

„Co děláš? Běž si po svých!“ volím už méně přívětivý tón. Mám obavu, že se malý kočičák zatoulal a třeba bude někomu chybět. O něco zrychlím svou chůzi v naivní představě, že ho setřesu. Však to znáte. Jiné přísloví nám radí, že „kdo uteče, vyhraje.“ Kotě ovšem protáhne kroky svých tlapiček a stále se mě drží. Zkousím měnit směr, přecházím cestu zleva doprava a zpět. Kotě mě neúnavně sleduje jako stín a dokonale kopíruje mou trasu. Zastavím. Zrzavé klubko zastaví také. Pěkně u pravé nohy. Kdejaký pes by se mohl učit.

Pomalu se blížíme k nádraží. Začínám mírně panikařit. Za chvíli půjdeme v blízkosti kolejí. To by pro kotě nemuselo být bezpečné. Můj pokus zaplašit mládě zadupáním se zcela minul účinkem.

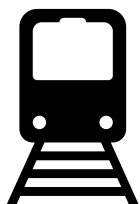
Odvážný chlupáč mi pohlédl přímo do očí s nevinným výrazem: „A to mělo být jako co?“

„Běž už pryč, já si tě nemůžu nechat!“ rozkřiknu se zoufale na oddaného nohsleda. Ráda bych, mládě, ale fakt to nejde.

V tom vidím, že se proti mně řítí skupina cyklistů. To by mohla být má spása! Poodstoupím ze stezky, aby kola mohla projet, zaslechnu ještě z jejich strany jakési „dobrý den,“ zřejmě mezi nimi musel být nějaký žák z naší školy, tímto ho dodatečně též zdravím.

Nicméně akce „zbav se kotěte“ proběhla úspěšně. Kotě bylo zaplašeno projíždějícími koly. Spokojeně se blížím k nádraží. Po minutě mi to nedá a přeci se ještě jednou ohlédnou. Asi dvacet metrů za mnou jde nějaká paní, kterou sleduje... však víte kdo.

Nevěřící pobavení se ve mně mísilo s lehkou uražeností. V očích kotěte jsem tedy zdaleka nebyla tak výjimečná. Oh, jak přelétavá jest náklonnost kočičí! Došla jsem zbytek cesty a událost pomalu vypouštěla z hlavy...

Kotě jsem spatřila ještě jednou. Sedělo vedle skupinky cestujících na nástupišti směrem do Zábřehu a nezúčastněně si olizovalo tlapku. Zřejmě muselo proběhnout podchodem. K nástupišti se blížil vlak. Zhlédla jsem ještě starostlivou ženu, jak před kotě nastavila paži, aby náhodou nespadlo do kolejiště. Železniční oř zastavil. Lidé vystoupili a nastoupili. Ozvalo se zahoukání a osobák se rozjel. Po kotěti již nebylo ani památky. Zřejmě nastoupilo společně s cestujícími do vagonu a vydalo se do světa vstříc dobrodružstvím. Bezpochyby totiž nezná přísloví „všude dobře, doma nejlépe.“

Mgr. Mirka Kunštátská

Žákovské hlášky

Občas se každému z nás stane, že se přerekne, přepíše nebo něco poplete. Je to naprosto lidské. Co se (ne)povedlo tentokrát?

Tři králové podle tradice přináší Ježíškovi dary. Jaké?

Žák (s entuziasmem): „Zlato, peníze a *projímadlo*!“

Vysvětli, co znamená, že rod Přemyslovců vymřel „po meči“.

Žák: „Že umřel poslední muž z rodu, protože nestihl *mýt* děti.“

Uveď důvody, proč se Břetislav rozhodl jet na válečnou výpravu do Polska:

Žák: „Osvobodit Ježíše.“

Žák 2: „Chtěl osvobodit město Jeruzalém.“

Znaky gotické architektury:

Žák: „Mají lomený oblouk, mají nad *dvěřmy* kytičku, vevnitř je *žeberní kost*“

Ptali jsme se...

Otázka zněla jednoduše: Jak se vám u nás ve škole líbí?

Žáci z 1. stupně:

Děti jsou ze školy vesměs nadšené. Je jasné, že se do školy těší hlavně kvůli kamarádům. Co se týče oblíbenosti školních předmětů, dá se říct, že každý žák to má opravdu jinak. Jeden má rád výtvarnou výchovu, jiný tělocvik, pak třeba matematiku a další čtení. Někteří se už teď těší na 2. stupeň, až budou mít odbornější předměty, chemii, přírodopis.

Na naší škole se dětem líbí naše nové hřiště a sportovní aktivity, družiny a paní vychovatelky, velmi často byl zmiňován školní klub, ale také venkovní učebna. Se záplem se žáci rozpovídali o kroužcích, které navštěvují – sportík, keramika, dramatický klub, hra na kytaru a ukulele, badatelský klub, plavání, cizí jazyky, šikovné ručičky. Děti rády vzpomínaly na školy v přírodě a výlety.

Ukázalo se, že žáci rádi tráví čas v naší nově zrekonstruované školní kuchyňce i knihovně, oceňují pravidelné aktivity, které se ve třídách objevují, např. děti 1. až 3. ročníku v rámci vyučování sedávají na gymnastických balonech, mají rádi ranní sportík.

Zajímavé a pestřejší názory se objevily v souvislosti se školními obědy. Žáci si pochvalují možnost vybrat si ze dvou obědů. Zdaleka ne všechny děti mají v oblíbě polévky. Zajímavý problém s jídlem zazněl ve 4. ročníku. Ukázalo se, že děti občas nerozumí názvům jídel, které jsou pro ně někdy matoucí, protože nevědí, co si pod tím představit.

Žáci 2. stupně

Také žáci 2. stupně rádi navštěvují školní klub. Líbí se jim školní hřiště i venkovní učebna. V 7. ročníku si v souvislosti s venkovními prostory povzdechli, že jim tu chybí bazén. :-) V rámci vybavenosti školy ocenili specializované učebny, interaktivní tabuli a klidně by uvítali, kdyby s ní mohli ještě více pracovat. Děti zaujalo velké množství zeleně ve druhém patře budovy. Co se aktivit týče, byl mezi žáky často zmiňován lyžařský kurz, Sluňákov i další exkurze. Jako dobrý nápad se žákům jeví Žákovská rada a nástěnka, kde jsou vždy aktuální informace ze zasedání ŽR.

Žáci dále vítají možnost doučování, které je jim pravidelně k dispozici a v případě potřeby jej mohou využít. Shodují se, že je třeba pracovat na třídním kolektivu, který se v průběhu roku může měnit. Tím, že každý žák je jiný, lišily se rovněž názory ohledně přístupu učitelů.

Máme i empatické a přející žáky, kteří si všímají svého okolí. Padlo totiž také ocenění, že je jídelna zpřístupněná i pro seniory a že se škola zapojila k pomoci lidem z Ukrajiny.

Ke školním obědům se objevují podobné názory jako na 1. stupni, většinou je to dobré, občas se nezadaří, chválí si však výběr ze dvou jídel.

Za odpovědi všem děkuje Dagmar Valouchová

Vodník wants YOU

- Oplýváš kreativitou?
- Máš spisovatelské ambice?
- Chceš studovat novinářinu?
- Umíš kreslit?
- Jsi výborný grafik?
- Rád by ses podělil(a) o své zkušenosti, zážitky či zájmy?

Přidej se k týmu časopisu Vodník a poděl se o své tvůrčí schopnosti s ostatními!

Na tvorbě 1. čísla XV. ročníku časopisu Vodník se podíleli:

- Mgr. Mirka Kunštátská, Mgr. Filip Kapl, Dagmar Valouchová
- Žáci III. A, VII. D

Poděkování

- paní Dagmar Valouchové za poskytnutý rozhovor,
- žákům 1. a 2. stupně, kteří odpovídali na anketní otázku,
- všem fotografům, kteří neúnavně pomáhají dokumentovat školní akce,
- všem ochotným, kteří se přímo i nepřímo podíleli na tvorbě tohoto čísla,
- všem, kteří nás při psaní a upravování tohoto časopisu podporovali,
- ikonám a obrazcům, které poskytuje Word,
- programu Malování (#photoshopnepotrebujeme; #hledasegrafik)
- a v neposlední řadě Vám, milí čtenáři.

* * * * *

žáci 1. a 2. stupně
ZŠ Vodní Mohelnice
březen 2022

www.zsm.cz

[Facebook](#) – stránka ZŠ Mohelnice, Vodní 27

[Youtube](#) – ZŠ Vodní Mohelnice